

Міністерство освіти і науки України
Харківська обласна рада
Харківська обласна державна адміністрація
Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова (м. Харків, Україна)
Київський національний університет імені Тараса Шевченка
(м. Київ, Україна)
Інститут глобальних стратегій управління Національного університету
«Острозька академія» (м. Острог, Україна)
Сумський державний університет (м. Суми, Україна)
Сухумський державний університет (м. Тбілісі, Грузія)
Білоруський торгово-економічний університет споживчої кооперації
(м. Гомель, Республіка Білорусь)
Поморська академія в Слупську (м. Слупськ, Польща)
Варненський вільний університет імені Чорноризця Храбра, (Болгарія)

МАТЕРІАЛИ

*І Міжнародної науково-практичної Інтернет-конференції присвяченої
95-річчю Харківського національного університету міського господарства
імені О. М. Бекетова*

ІННОВАЦІЇ В УПРАВЛІННІ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИМ РОЗВИТКОМ

Харків, 5 березня 2018 р.

СМИСЛОВІ ДЕТЕРМІНАНТИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

ДОВГАНЬ О. В., канд. філол. наук,
Національна академія керівних кадрів культури і мистецтва

Суспільство, незважаючи на всю позірну впорядкованість несе у своїй структурі елемент нелінійності: так, соціальна диференціація видається показовою в контексті певних особливостей побутування смислу в онтологічній реальності. Таким чином, сфера публічного управління відкрита сприйняттю культурних європейських авангардних тенденцій, які несуть в собі елемент абсурдизації онтологічної реальності. Саме тому окреслена сфера наразі потребує контекстуалізації *себе* відносно *інших* форм культури й авангардної практики [1].

Фактично, мовиться про психофізіологічну систему *Я/Інші (Інший)*, у якій особистість триангуляє свою *самість* через дискурс публічного управління. В цьому випадку дискурсом постає не тільки позалінгвальне тло, на якому базується мовна особистість (будь-який носій мовної полісистеми), але й, власне, антропологічний початок останньої. Відтак, в якості однієї з можливих форм реалізації процесу *контекстуалізації* є використання парадигми для аналізу такої форми репрезентації смислу як *перформанс* [1].

Цікаво, що останній, зазвичай, позиціонується як вид художньої творчості, що об'єднує можливі ізомистецтва і театру, в якому домінує сам художник або спеціальні статисти, які репрезентують публіці (суспільству) живі композиції з символічними атрибутами, жестами, позами [2]. Для нас в цьому визначенні важливим є момент *зворотної симулякризації* (якщо класичний симулякр позначає позапонятійний спосіб фіксації досвіду [5], то зворотній – досвід, який фіксується категоріях стратифікованої семантики) певного смислу з метою актуалізації соціокомунікативної функції механізму публічного управління.

Не зважаючи на ексцентричність підходу до сфери публічного управління як своєрідного перформансу, ми наголошуємо на продуктивності такого позиціонування. Першою чергою це пов'язано з тим, що він актуалізує, в тій чи іншій формі, тенденції до медіальності, цифровізації тощо управлінського поняття, а відтак – і рішення. Тут мовиться не про зсув слова як узвичаєної сприйманої одиниці, а про зміну звичної лінійної послідовності тексту [1] в дискурсі публічного управління. При цьому маються на увазі модифікації самого смислу, продукованого соціокомунікативним дискурсом, та його актуалізація в принципово іншій ролі, а також, власне, побутування в соціумі, зокрема – мозку носія.

Для прикладу візьмемо дві промови А. Гітлера, виголошені ним у Райхстазі (українською та російською мовою): «Отныне народы не просто передавались из рук в руки, словно *имущество*, от одного *суверена* к другому, с помощью искусства дипломатии, но во имя священных естественных прав, могли выбирать собственный курс своего существования и политики. Провозглашение этого принципа могло бы иметь основополагающее значение. На самом деле, в послевоенное время силы Союзников применяли эти теории тогда, когда они могли заставить их *служить* своим собственным интересам. Так, они отказались вернуть Германии ее *колониальные владения*, ссылаясь на то, что было бы неправильно переселять коренных обитателей *колоний* в Германию против их воли» [4].

Як бачимо аналізований уривок характеризується експлуатуванням стратегії авангарду: так, всередині самого тексту виділені слова набувають нового внутрішнього змісту, перерозподіляючись на дві одиниці, з яких вони складаються, заново перетворюючись у біном. Сама по собі стилізація виконана в медитативному стилі: складнопідрядні конструкції уповільнюють темп мовлення, членуючи смислові ланцюжки, паралелізуючи їх. Окрім того, помітне тяжіння до застарілих слів, які підкреслюють знецінення об'єктів виголошеної промови. Таким чином, відбувається інкорпорація перегуку з традицією суспільства всередині авангардного й постмодерного дискурсу, трансформованого в сферу публічного управління. Також окреслений уривок характеризується численними інтертекстуальними посиланнями: так, застаріла лексика «відсилає» нас до різноманітних художніх творів, додаючи при цьому відтінку певної негачії.

Другий уривок характеризується іншою специфікою: «**Я** повинен заявити, що **я** погодився з цими пропозиціями, і **я** готувався до цих переговорів, про які **вам** відомо. Два дні поспіль **я** сидів зі своїм урядом і чекав, чи вважатиме можливим уряд Польщі послати повноважного представника або визнає це недоцільним. Вчора ввечері **вони** не надіслали нам повноважного представника, а замість цього поінформували **нас** через польського посла, що все ще роздумують, чи підходять для **них** британські пропозиції. Польський Уряд також заявив, що повідомить Англії своє рішення» [3]. Помітною є певна зумисна зацикленість мовця на своїй самості, яка продумано акцентує увагу слухача на певних межах останньої, що згодом нівелюється його залученням до особистого простору із подальшим наверненням через спільну діяльність.

Вищезазначені приклади доводять, що для сучасного публічного управління актуальною виявляється ідея субверсивного звернення до тих моментів культурного контексту, які кодуються у мові, результатом чого (субверсії) є вихід смислу зі своєї звичної позиції. Таким чином, ми можемо говорити про абсурдизацію покладеного смислу, тобто його дискредитацію за рахунок незвичності модифікації [1]. Так, дуже часто певні смислові відхилення в сфері публічного управління робляться зумисно із розрахунком на деякий вплив на свідомість носія мови. При цьому абсурдизм, абсурдизацію смислів публічного управління можна декларувати у якості першого етапу їх опанування, конвертування та переробки задля подальшої актуалізації, але вже в іншій побудові категорійного грона.

Література

1. Дрейзис Ю. Современная китайская визуальная поэзия. *ПостНаука* : веб-сайт. URL: <https://postnauka.ru/video/83417> (дата обращения: 26.02.18).

2. Перформанс. *Словopedia* : веб-сайт. URL: <http://slovoopedia.org.ua/39/53407/260871.html> (дата звернення: 26.02.18).

3. Промова Адольфа Гітлера у Райхстазі 1 вересня 1939 року. *Народний оглядач* : веб-сайт. URL: <https://www.ar25.org/article/promova-adolfa-gitlera-v-rayhstazi-1-veresnya-1939-roku.html> (дата звернення: 26.02.18).

4. Речь Адольфа Гитлера, произнесенная 30 января 1939 года перед Рейхстагом. *Ревизионизм холокоста* : веб-сайт. URL: <http://holocaustrevisionism.blogspot.com/2012/11/30-1939.html> (дата обращения: 26.02.18).

5. Симулякр. *Академик* : веб-сайт. URL: https://dic.academic.ru/dic.nsf/history_of_philosophy/466/%D0%A1%D0%98%D0%9C%D0%A3%D0%9B%D0%AF%D0%9A%D0%A0 (дата обращения: 26.02.18).

МЕТАФІЗИЧНІ ОБ'ЄКТИ В РОЗРОБЦІ ЕКСКУРСІЙНИХ МАРШРУТІВ

ДОЛГОПОЛА Г. Є., ст. викл., КОРОБЕЙНИКОВА Я. С., канд. геол. наук, доц.,
ЗОРИНА Г. П., асист.

Івано-Франківський національний університет нафти і газу

Ознайомлення з поняттями метафізики. Наведені деякі метафізичні об'єкти Івано-Франківщини і можливість їх використання в екскурсійній діяльності, з метою створення інноваційного екскурсійного продукту.

Постановка проблеми. Зміст майбутньої екскурсії, її ідейна спрямованість та пізнавальна цінність, значною мірою залежать від знань методистів і екскурсоводів, їх компетентності, володіння основами педагогіки та психології, вміння обрати засоби та прийоми впливу на аудиторію. Процес підготовки екскурсії включає підбір та вивчення об'єктів і матеріалів про них.

Кожна екскурсія повинна мати свою тему, вибір якої є важливим моментом у створенні нового екскурсійного продукту. Розширення тематики - асортименту сервісної діяльності